

Jászberény, 1922. április 8.–Budapest, 2009. május 1.

Középparaszti családban született. Szülei 20 kat. holdon gazdálkodtak. Az elemi és a középiskolát szülővárosában végezte, reálgimnáziumi érettségit tett. 1940-ben beiratkozott a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karára. 1944. október 23-tól katonai szolgálatot teljesített Jutason; december 9-én Veszprémben megszökött a nyilasoktól. 1945 februárjában sikerült hazakerülnie, ezután apja birtokán dolgozott. 1945 májusában belépett a Független Kisgazdapártba. 1945 nyarán a Független Ifjúság (FI) megyei szervezetének az ügyvezetőjévé választották. 1945. november 4-én az FKGP Jász-Nagykun-Szolnok vármegyei listájáról bekerült a Nemzetgyűlésbe. A november 29-i alakuló ülés egyik korjegyzője. Képviselősege mellett pártja ifjúsági szervezetében is folytatta a munkát, 1945 decemberétől az FI alelnöke, 1946 decemberétől társelnök, majd 1947. február 25-től elnök. Részt vett az ifjúsági szervezeteket összefogó Magyar Ifjúság Országos Tanácsa munkájában. 1947. június 20-án „koalícióellenes magatartása” miatt a kisgazdapárt vezetősége vizsgálatot indított ellene, és három nap múlva felmentették az FI elnöki tiszteből. 1947. július 21-én kilépett a Független Kisgazdapártból, és visszavonult a politikától. 1948 decemberében megszerezte a jogi doktorátust. 1949 és 1953 között bírósági fogalmazóként dolgozott, eleinte Budapesten, majd a Kunszentmiklósi Járási Bíróságon. 1953-ban bírói és államügyész, majd egy év múlva ügyvédi kiegészítő szakvizsgát tett. 1954. december 1-jétől 1956. november 15-ig ügyvédi gyakorlatot folytatott Mezőkövesden, ellátva a termelőszövetkezetek jogi képviselői is. Az 1956-os forradalom idején a helyi események szellemi irányítójává vált. Október 26-án bevasztották a Mezőkövesdi Járási Munkástanácsba. A szovjet csapatok bevonulása után kezdetben helyeselte a fegyveres ellenállást, de később az egyik kezdeményezője volt a tűzszünet megkötésének. 1956. december 14-én letartóztatták, 1957. március 18-án államellenes szervezkedés vádjával a Miskolci Megyei Bíróság első fokon kötél általi halálra ítélte; az ítéletet a Legfelsőbb Bíróság életfogytiglani börtönbüntetésre változtatta. A budapesti, a váci és a sátorlajaujhelyi börtönökben raboskodott. 1963. március 26-án amnesztiával szabadult, de egy ideig még rendőri felügyelet alatt állt. 1988-ban bírósági végzés útján rehabilitálták. Szabadulása után nem folytathatott ügyvédi tevékenységet, így segédmunkásként helyezkedett el a Szolnoki Kertészeti Vállalatnál. Szakmunkás-képesítést szerzett, majd a kertészeti technikus minősítővizsgát is letette. 1968-tól 1973-ig a Héki Állami Gazdaság alcsi-szigeti üzemegységénél dolgozott. 1973 és 1978 között ismét a Szolnoki Kertészeti Vállalat segédmunkása, majd szakmunkása. 1978–1981-ben telepvezetőhelyettes volt a Törökszentmiklósi Városgazdasági Vállalatnál. 1982-ben másodszor is visszatért a Szolnoki Kertészeti Vállalathoz, s innen ment nyugdíjba még ugyanabban az évben. 1988-ban ismét bekapcsolódott a politikai életbe. Részt vett a Független Kisgazdapárt újjászervezésében, 1988. november 18-tól 1989. márciusig a párt alelnöke, június 4-től 1992. február 19-ig az FKGP Politikai Bizottságának a tagja. Az 1990. évi országgyűlési választásokon Jász-Nagykun-Szolnok megye 2. számú választókerületében képviselővé választották. Nem értett egyet Torgyán József politikájával, 1991 novemberétől a kormánykoalíciót támogató kisgazdapárti frakció tagja. 1992. február 19-én több társával együtt kizárták a Független Kisgazdapártból. Megalakulásától, 1993. december 17-től az Egyesült Kisgazdapárt tagja. Az

1994. évi választásokon nem jutott be az Országgyűlésbe. Az Egyesült Kisgazdapárt Jász-Nagykun-Szolnok megyei szervezete tiszteletbeli elnökeként tevékenyen részt vesz a pártszervezésben.